

Fremmer truede instrumenter

FOLKETONER: Henning Sommerro har laget nye arrangementer til en rekke folketoner på albumet *Håpet er ei stjerne – Truede instrumenter*. Foto: Marianne Lystrup/arkiv

KVARTETT: Henning Sommerro har laget ny musikk for obo, harpe, fagott og orgel. – Jeg tror ikke det finnes musikk for den besetningen fra før, sier komponisten.

ÅNDS- VERK- STEDET

Hver mandag spør vi aktuelle musikere og komponister hvordan og hvorfor musikken oppstår.

◊ I dag: Komponist og musikkprofessor Henning Sommerro (66).

◊ Aktuell med albumet *Håpet er ei stjerne – Truede instrumenter*, på Kirkelig Kulturverksted. (FXCD 456). Musikk av Uno Alexander Vesje og Henning Sommerro. Nye folketonearrangementer av Sommerro.

◊ Sommerro står bak 26 egne plater, har medvirket på 215 utgivelser, og har laget musikk til 140 scene- og filmproduksjoner. Han er kommandør av St. Olavs orden, har to Spellemanspriser og en rekke andre utmerkelser.

LARS O. FLYDAL
lars.flydal@vl.no

– Albumet heter *Håpet er ei stjerne*, med undertittel: *Truede instrumenter*. Du vil redde dem fra glemselen?

– Ja, det er instrumenter med litt sviktende rekruttering. Samtidig er det en utgivelse som fremmer skattene fra folketonearven. Jeg har fått med meg unge, dyktige musikere som trakterer de utrydningstruede instrumentene. Både obo, harpe og fagott er viktige brikker i mange musikalske sammenhenger. Og orgel, som jeg selv underviser i, sliter også med tilfanget av unge utøvere. Det er litt rart, både fordi det er et spennende instrument, men også på grunn av at det nå er et meget attraktivt jobbmarked for organister.

– Du har befattet deg mye med folketoner, særlig de religiøse – og har ikke vært redd for å ta nye grep i formidlingen av folkemusikkarven?

– Ingen instrumenter er upassende eller dårlig egnet i et kirkerom. Samtidig må vi som musikere vise respekt for det hellige rommet som ramme for våre fremførelser. Men det har vært en vei å gå. På 70-tallet ble det rabalder da vi innførte Hammondorgel og el-piano i folke-musikk-formidlingen. På turne med SKRUK og Arne Domnerus ble vi på 70-tallet nektet adgang i to kirker, fordi Domnerus spilte saxofon. Og selv på 90-tallet var det sterk motstand mot at Anbjørg Lien skulle spille hardingfele i Nidarosdomen. Men det har

gått seg til, folketonearven er så slitesterk at den tar ikke skade av å fremstå i ny drakt.

– Du finner inspirasjon i å prøve ut nye ideer – også innen folke-musikken?

– Absolutt. Som ideen med å etablere en helt ny kvartett-instrumentering. Det er en god idé som umiddelbart vekker min interesse. Det oppstår en helt ny klangverden å utforske – det liker jeg. Og det er heldigvis slutt på tiden da et nytt kunstnerisk grep førte til utestengelse. Vi må ikke kjøre oss fast i gitte, musikalske besetninger.

– Nå slår du deg sammen med helt unge musikere, er det bevisst?

– Jeg har alltid likt å prøve ut nye cross-over sammensetninger, både i musikalsk uttrykk – og i alder. Som ung musiker søkte jeg ofte sammen med eldre, nå er jeg kommet i en alder der jeg må se nedover i alder for å oppnå det samme spennet. Jeg innser jeg at jeg nå havner i en bestefarsrolle, men det trives jeg godt med. Det er forfriskende å spille med unge, dyktige musikere.

– På NTNU underviser du i orgel-improvisasjon, men du er litt bekymret for rekrutteringen?

– Ja, tilfanget av orgelstudenter kunne vært bedre. Men det gror litt nå, blant annet rekrutteres det unge talenter gjennom de mange orgelskolene som er etablert. Orgel-utdanning gir jobb, og det fine med yrket er at du står fritt og kan drive mye nyskapende, musikalsk arbeid. Det kan anbefales.